

[Poul Nielson]

klare oplæg uden huller – det er klart, eftersom fru Anne Birgitte Lundholt har ret – men her har man altså valgt at lave det sammen med to andre partier, som åbenbart ikke har samme mulighed for at lave tingene uden huller, som De Konservative siger de har. Hvorfor ulejliges man os med den slags?

Anden næstformand (Grove):

Hr. Aagaard for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Det er til fru Elisabeth Arnold, som fastholder, at der var modstridende forklaringer fra forskellige kommissærer. Men på det tidspunkt, hvor vi behandlede forslaget i december 1991, hed miljøkommissæren Ripa di Meana, og det var denne kommissær – og det blev i øvrigt oplyst her fra Folketingets talerstol og under udvalgsbehandlingen – der frarådede Danmark at gå enegang, som fru Anne Birgitte Lundholt lige nævnte det.

Jes Lunde (SF):

Historien er præcis den modsatte. Det var faktisk sådan, at miljøkommissæren i EF anbefalede, at Danmark gik i gang med at indføre CO₂-afgiften. Det var historien.

Det lykkedes den daværende konservative industriminister at få forskellige kilder på embedsmandsplan i EF-apparatet til at sige, at det ikke var en god idé, men det politiske EF, miljøkommissæren, som havde ansvaret for området, tilrådede det og sagde, at det ville være en god idé, hvis vi gik i gang med det. Sådan var historieforløbet i den sag.

For SF at se var det en god dag, da Folketinget i sin tid vedtog at indføre CO₂-afgiften. Det var oplagt nødvendigt. Vi ved alle sammen godt, at vi bruger for mange fossile brændstoffer her på Jorden, og hvis vi bliver ved med det i det tempo, der tegner sig, risikerer vi en ganske ødelæggende drivhuseffekt, hvor temperaturerne stiger globalt, og hvor vi kan få nogle kolossale økologiske katastrofer. Vi kan få ørkindannelser, stigninger i vandstanden i havene og millionvis af hjemløse mennesker, hvis vi fortsætter med at ødelægge vores miljø.

Derfor var der også bred international enighed i Rio de Janeiro om at lave en konvention om klimaforandringer, hvor man forsøgte at beskytte sig imod de problemer, og derfor har vi også her i Folketinget vedtaget nogle målsætninger om at få nedbragt vores CO₂-udslip.

Den slags ting sker ikke af sig selv, og derfor er man selvfølgelig nødt til at indføre nogle afgifter på energi. Energi er nemlig i virkeligheden i verdensøkonomisk sammenhæng alt for billig. Det er årsagen til, at vi har en utrolig verdenshandel, hvor vi fragter fantastisk meget rundt med tingene. Vi køber herhjemme rask væk lammekød fra New Zealand, selv om vi akkurat lige så godt selv kunne opdrætte lamme. Vi sender sikkert andre varer den modsatte vej, varer, som newzealænderne godt kunne producere selv. Sådan har hele verden et stort cirkus gående, som alt sammen bygger på, at det er utrolig billigt at transportere tingene rundt. Det er bare ikke økologisk holdbart; det ved vi alle sammen, og derfor skal vi have sat energiafgifterne op.

For at det rigtig skal batte noget, er det selvfølgelig noget, der skal ske internationalt – i hvert fald på EU-plan og gerne på OECD-plan – og det tager tid. Spørgsmålet er så: Er der nogen, der kan tillade sig at tage initiativet? Det mente dengang et flertal i Folketinget at vi kunne i Danmark; vi kunne godt tillade os at tage det første lille skridt. Og det var jo kun et lille skridt, vi tog.

Husholdningerne, de private forbrugere i Danmark, betaler jo langt mere for deres energi end erhvervslivet – langt, langt mere. Og det er uholdbart i længden. Hvis forbrugerne skal gennemføre nogle investeringer hjemme hos sig selv for at spare på energien, så må man sige, at der jo er meget større gevinst ved at gennemføre de samme investeringer i erhvervslivet, for dér er der et utrolig stort og uudnyttet marked for energibesparelser. Vi er derfor på lang sigt nødt til at få erhvervslivet til at betale de samme energipriser som forbrugerne. Det gør de slet ikke endnu med den CO₂-lov, der eksisterer. Men det er da noget, vi må have taget fat på i de kommende år.

Derfor er dette beslutningsforslag fra V, K og Z et forslag, som går i den præcis modsatte retning af det, der er brug for. Hvis vi gennemfører VKZ-forslaget, lever vi ikke op til vores egen målsætning her i Folketinget for miljøet,